

De genezing van een maanzieke jongen

“Waarom konden wij hem niet uitdrijven?”

Matteüs 17:14-20

Op de berg

De genezing van een maanziekeⁱ jongen vond plaats toen de Heer Jezus van de berg van de verheerlijking afdaalde. Op de berg waren Petrus, Jakobus en Johannes ooggetuigen geweest van de majesteit van de Heer Jezus (2 Petr. 1:16-18). De verheerlijking van Jezus op de berg laat iets zien van de heerlijkheid van het Koninkrijk in de toekomst, als de Heer Jezus in macht en heerlijkheid verschijnt.

Aan de voet van de berg

Aan de voet van de berg speelde zich ondertussen een heel ander tafereel af. Tijdens de afwezigheid van de Heer Jezus had een vader zijn maanzieke zoon bij de achtergebleven discipelen gebracht, in de verwachting dat zij hem konden genezen. Deze verwachting werd echter de bodem ingeslagen. De discipelen konden hem niet genezen (vs. 16). Wat een teleurstelling bij de vader, bij de falende discipelen en ongetwijfeld ook bij de vele omstanders. Onder het gezelschap bevonden zich ook schriftgeleerden. Deze tegenstanders van de Heer Jezus grepen het falen van de discipelen meteen aan om een theologische discussie op gang te brengen (vgl. Marc. 9:14). De twaalf waren door de Heer geroepen om te prediken dat het Koninkrijk der hemelen nabij was gekomen. En als bewijs daarvan moesten ze zieken genezen, doden opwekken, melaatsen reinigen en demonen uitdrijven (Matt. 10:1-8). Maar nu waren allen ooggetuigen geweest van hun falen. Het Koninkrijk nabij gekomen? De discipelen hadden de schriftgeleerden hiermee een stok in de hand gegeven, en neem maar aan dat ze er flink van langs kregen.

Kingdom Now (Koninkrijk Nu)

In onze tijd is er een stroming binnen de christenheid die predikt dat het Koninkrijk niet toekomstig is, maar hier en nu verwezenlijkt moet worden. Deze stroming wordt aangeduid als ‘Koninkrijk Nu’. Hun leraars

beweren dat wij nu al kunnen heersen over deze aarde met de autoriteit van Christus. Wij zouden de macht hebben de koninkrijken van deze wereld te overwinnen. Een leiderschap van nieuwe apostelen en profeten zal daarin voorgaan. De kerk, zo wordt geleerd, moet opnieuw claimen wat Adam verloor aan de satan, namelijk zijn gezag/autoriteit over de aarde. Net als in de dagen van de Heer Jezus en de begintijd van de Gemeente, zijn er bedieningen van krachten, genezingen en bevrijdingen. Althans, dat wordt beweerd. Een belangrijk onderdeel van de Kingdom-Now-Theologyⁱⁱ is de geestelijke oorlogvoering: het strategisch veroveren van steden, landstroken en naties door de geestelijke krachten die daar werkzaam zijn (zgn. territoriale demonen) uit te schakelen, en zo de inwoners van die gebieden te bevrijden.

Aan de voet van de berg vond ook om zo te zeggen een ‘geestelijke oorlogvoering’ plaats. Satan is een geduchte tegenstander, die we niet moeten onderschatten. Wie meent dat hij zich laat verdrijven door op een hoorn te blazen, in tongen te spreken of met vlaggen te wapperen, vergist zich. Hij is ‘de sterke’, die zich niet zomaar van zijn huisraad laat beroven (Matt. 12:29). Satan had zijn macht laten zien, en de schriftgeleerden die door hem werden gebruikt als zijn woordvoerders gaven de discipelen de genadeslag. Aan de voet van de berg delfden de discipelen het onderspit tegen Satan en zijn handlangers. De geestelijke oorlogvoering draaide voor hen uit op een grote teleurstelling.

De verschijning van de Heer Jezus

Lang duurde de overwinning van Satan echter niet. Toen de Heer Jezus van de berg afdaalde, smeekte de vader Hem Zich over zijn zoon te erbarmen en hem te genezen (vs. 14-15). Toen Jezus hoorde dat Zijn discipelen hem niet hadden kunnen genezen, ontstak Hij in toorn: ‘O ongelovig en verdraaid geslacht, hoe lang zal Ik nog bij u zijn? Hoe lang zal Ik u nog verdragen?’ (vs. 17). Vervolgens liet Hij de jongen bij Zich brengen, bestrafte hem en meteen moest de demon het veld ruimen. Het kind was genezen (vs. 18).

JESUS HEALING THE LUNATIC
 Lord, have mercy on my son: for he is lunatick, and sore vexed: for oftimes he
 falleth into the fire, and oft into the water... (Matthew 17: 15)

Falende discipelen

Het verwijt uit de mond van de Heer Jezus was niet alleen gericht tot de omstanders, maar vooral tot Zijn discipelen, die niet in staat waren geweest de demon uit de jongen te verdrijven. Toen zij later afzonderlijk bij de Heer Jezus kwamen om Hem te vragen waarom zij hem niet hadden kunnen uitdrijven, antwoordde Hij dat dit kwam door hun kleine geloof. Als ze een geloof hadden als een mosterdzaad, dan zou niets voor hen onmogelijk zijn (vs. 19-20).

In verband met de KNT is het goed om te benadrukken dat de *discipelen* hier het verwijt kregen dat ze kleingelovig waren. Van alle mensen die vandaag de dag naar charismatische genezingsbedienaars gaan, wordt negenennegentig procent niet genezen. Wie durft nog te beweren dat we hier te maken hebben met de tekenen van het Koninkrijk? Deze beschamende vertoningen hebben niets van doen met het Koninkrijk van God. In plaats van de hand in eigen boezem te steken, leggen deze bedienaars ook nog eens de oorzaak van hun falen bij de hulpzoekenden. Als het 'wonder' uitblijft, krijgen zij het verwijt dat zij te weinig geloof hebben: 'als zij (de hulpzoekenden) het geloof hadden als een mosterdzaad'. De zaak wordt dus omgedraaid! Het zou deze bedienaars sieren om net als de falende discipelen afzonderlijk tot de Heer Jezus te gaan, met de vraag: 'Waarom konden wij hem niet uitdrijven (genezen)?' Het antwoord dat de Heer hen vandaag zou geven, zou hun theologie als een kaartenhuis doen instorten. In heel het Nieuwe Testament is er bij de discipelen maar één keer sprake van dat zij iemand niet konden genezen; dit was hier

aan de voet van de berg. Hoe durft men bij zoveel falen en krachteloosheid nog te spreken over een bediening van kracht en genezing? Wij hoeven geen schriftgeleerden te zijn om vast te stellen dat deze leer niet klopt. De Heer Jezus kon zeggen dat de werken die Hij deed, van Hem getuigden dat de Vader Hem had gezonden (Joh. 5:36). De werken van de hedendaagse koninkrijksbedienaars getuigen van iets heel anders, maar zeker niet van kracht!

De leer van de bedelingen

Het commentaar van broeder Arno C. Gaebelein op dit schriftgedeelte is zeer verhelderend:

'Dit gedeelte kenmerkt zich door vele geestelijke lessen en onderwijzingen in verband met de bedeling. Het neerdalen van de Heer na de verheerlijking op de berg in de morgen is een duidelijk beeld van Zijn wederkomst in heerlijkheid. Wat vindt Hij als Hij terugkomt? Satan met zijn ziel en lichaam verdervende macht. De jongen door een demon bezeten is een beeld van de heerschappij van Satan, als de Zoon des mensen terugkeert. De menigten wachten op Zijn terugkomst en als Hij verschijnt vindt Hij ellende, lijden en ongelof. De discipelen bezaten de macht om demonen uit te werpen, maar zij waren er hier niet toe in staat; ongelof was de wortel van hun krachteloosheid. Laten we echter voorzichtig zijn met het geven van een verklaring. Het zou verkeerd zijn de discipelen te beschouwen als een type van de Gemeente. In hoofdstuk 10 van Matteüs zien we dat zij het gelovig overblijfsel uit Israël voorstellen. Zulk een overblijfsel van Joodse gelovigen zal er bestaan nadat het lichaam van Christus, de Gemeente, voltallig is en opgenomen is in de tegenwoordigheid van de Heer. Dit toekomstige Joodse overblijfsel zal het Evangelie van het Koninkrijk prediken en zij zullen nog eens door de steden en dorpen van Israël trekken om de krachten van het Koninkrijk te manifesteren'.ⁱⁱⁱ

De zeven bedelingen

1. **De bedeling van de onschuld:** in de hof van Eden.
2. **De bedeling van het geweten:** vanaf de verdrijving uit de hof van Eden (voor de zondvloed).
3. **De bedeling van de regering:** na de zondvloed.
4. **De bedeling van de belofte:** Abraham en zijn nageslacht.
5. **De bedeling van de wet:** Israël vanaf de Sinai (van Mozes tot Golgota).
6. **De bedeling van de genade:** het christelijke tijdperk, de tijd waarin de Gemeente wordt gevormd tot de opname van de Gemeente.
7. **De bedeling van het Koninkrijk:** het duizendjarige Vrederijk.

Een bedeling is een zekere tijdsruimte, waarin God iets toevertrouwt aan de mens in zijn verantwoordelijkheid. Elk van de bovengenoemde bedelingen eindigt met een oordeel over datgene wat de mens in zijn verantwoordelijkheid heeft bedorven. In de hof van Eden at de mens, tegen het gebod van God in, van de boom van kennis van goed en kwaad. Het oordeel van God was het gevolg: de mens werd uit de hof van Eden verdreven. Door de kennis van goed en kwaad was het geweten ontwaakt. De boosheid van het hart van de mens was echter zo groot, dat het God berouwde dat Hij de mens gemaakt had. In de enorme watermassa die God over de aarde uitgoot (de zondvloed) verdronken alle mensen, met uitzondering van Noach en zijn gezin. Na de zondvloed wilde de mens zich een naam maken en werd er een toren gebouwd waarvan de top tot de hemel moest reiken, de toren van Babel. De hoogmoed van de mens werd door God bestraft, doordat Hij hun spraak verwarde en hen over de gehele aarde verstrooide. Enzovoort. Aan het eind van elke bedeling is dit patroon van afval en oordeel terug te vinden. Dus óók in de bedeling waarin wij ons bevinden: de bedeling van de genade en van de Gemeente. De Schrift leert dat in de eindtijd geen opleving komt in de christenheid, de 'Grote Opwekking', zoals de KNT ons probeert wijs te maken, maar dat er sprake is van de 'Grote Afval' (vgl. o.a. 2 Tim. 3:1-9; 2 Petr. 3; Jud.:17-23). De christenheid als geheel is in de eindtijd zo lauw geworden, dat Christus haar uit Zijn mond zal spuwen. (Openb. 3:16).

Bij het bestuderen van het profetische Woord is het van uitermate groot belang om de juiste tijden te kennen. De Issakarieten kenden de juiste tijden en wisten dan ook wat Israël moest doen (1 Kron. 12:32). Wie niet de tijden (bedelingen) weet te onderscheiden, gaat met de Schrift aan de haal. De KNT is daarvan een voorbeeld. Hun theologie wordt niet aan de Schrift aangepast, maar de Schrift wordt aan hun theologie aangepast. Om hun theologie te kunnen staven, moet er een dikke streep door de leer van de bedelingen worden gezet. Deze leer heeft bij de KNT dan ook afgedaan. De oudtestamentische profetieën die handelen over de toekomstige zegeningen voor Israël, worden zonder schroom op de Gemeente betrokken. Een voorbeeld hiervan is de uitleg over de 'late regen', de 'Grote Opwekking' in de eindtijd. Opnieuw wordt de Heilige Geest over de Gemeente uitgestort, zodat er weer krachtige uitingen van de Geest zichtbaar worden, zoals het spreken in tongen, gezangen, uitdrijven van demonen, visioenen, profetieën enz. Dit is echter een typisch voorbeeld van het aanpassen van de Schrift aan de eigen theologie. Nergens komen we in de Bijbel tegen dat er een late regen over de 'Gemeente' wordt uitgestort.^{iv}

Het maakt een groot verschil of we de genezing van de maanzieke jongen bezien door de bril van een bijbelgetrouwe uitleg of door die van de KNT. Bijbelgetrouwe gelovigen betrekken deze gebeurtenis op de toekomst: de omstandigheden van het gelovige overblijfsel uit Israël, vlak voordat de Heer Jezus in

heerlijkheid verschijnt. De Gemeente is dan al in heerlijkheid opgenomen. 'Koninkrijk Nu' aanhangers betrekken het op het heden: wij moeten het Koninkrijk nu op aarde verwezenlijken door Satan en zijn duistere machten te binden. Daartoe is er binnen de 'Koninkrijk Nu' beweging een leger Gods opgericht (Joel's Army), dat de strijd met Satan en zijn machten is aangegaan. Maar waar staat geschreven dat christenen moeten aansturen op een agressieve aanval op Satan en zijn demonen? En waar staat geschreven dat wij Satan en zijn demonen moeten of kunnen binden? Hoe dwaas! Alsof wij Satan kunnen binden. Pas in Openbaring 20 lezen we dat de satan gebonden zal worden. En dat niet door een mens, maar door een engel uit de hemel. We worden niet opgeroepen om met de duivel te strijden, maar hem te weerstaan (Jak. 4:7; vgl. 1 Petr. 5:8). Daar waar het gaat over onze geestelijke strijd (Ef. 6), staat nergens dat wij de aanvallende partij zijn. De duivel en de boze geestelijke machten zijn de 'agressor'. Wij worden slechts opgeroepen de hele wapenrusting van God op te nemen om 'weerstand' te kunnen bieden. Er is sprake van 'standhouden', en niet van aanvallen (Ef. 6:11-13).

De bevrijdingsbedienaars pretenderen Satan en zijn demonen te kunnen binden. Sterker nog, ze kunnen hen zelfs naar de hel sturen! Wat een grootspraak! De aartsengel Michaël durfde toen hij met de duivel redetwistte over het lichaam van Mozes, geen oordeel van lastering tegen hem uitbrengen, maar zei: 'Moge de Heer u bestraffen' (Jud.:9). De duivel wordt door de Heer Jezus driemaal de overste van deze wereld genoemd (Joh. 12:31; 14:30; 16:11). De Heer zegt in deze verzen dat de duivel is geoordeeld, en dat hij zal worden buitengeworpen. Dit buiten werpen is echter niet aan ons! Hoe en wanneer dit zal gebeuren, staat beschreven in het boek Openbaring (Openb. 12:9). Om niet met de Schrift aan de haal te gaan, zoals de KNT doet, zien we weer hoe belangrijk het is de juiste tijden (bedelingen) te kennen. De geestelijke oorlogvoering tegen de draak (de duivel) en zijn engelen vindt in de hemel plaats, en niet hier op aarde. En niet 'wij' voeren die oorlog, maar Michaël en zijn engelen (Openb. 12:7-9). Als deze oorlog wordt uitgevochten, zijn wij allang bij de Heer. De vierentwintig oudsten in Openbaring 4 zijn een beeld van de Gemeente, al dan niet samen met de oudtestamentische gelovigen. Wat de profeten van 'Koninkrijk Nu' ook mogen beweren, de duivel laat zich door hen niet binden of buiten werpen. Hij gaat nog steeds rond als een brullende leeuw, op zoek wie hij zou kunnen verslinden.

Als we alle propaganda van 'Koninkrijk Nu' mogen geloven, is de Grote Opwekking in volle gang. Honderden mensen worden genezen en bevrijd. Het Koninkrijk breekt zich met kracht baan! Wie echter de lendenen van zijn verstand omgordt, en nuchter blijft (vgl. 1 Petr. 1:13), neemt iets heel anders waar. Iets dat bijbelgetrouwe gelovigen zo'n honderdtachtig jaar geleden al hadden ontdekt uit het profetische Woord, namelijk een toenemende mate van verval in de christenheid.

Hoe nu verder?

Br. J.N. Darby, een bijbelgetrouwe leraar, heeft in 1852 in London een zevental lezingen gehouden over de Gemeente^v die niets aan kracht hebben ingeboet, als we het al over kracht hebben! Als we zijn theologie over de Gemeente naast de KNT leggen, ontstaat er een kloof die niet te overbruggen is.

Het wordt dan ook hoog tijd dat bijbelgetrouwe gelovigen zich gaan bezinnen. KNT en de beginselen waarvoor bijbelgetrouwe gelovigen staan, kunnen niet tezamen gaan (vgl. Amos 3:3). Als wij het woord van de Heer willen bewaren en Zijn Naam niet willen verloochen (Openb. 3:8), zullen wij afstand moeten nemen van 'Koninkrijk Nu', en alles wat daarmee te maken heeft. Bijbelgetrouwe gelovigen hebben zich altijd gespiegeld aan de gemeente van 'Filadelfia'. Dit

betekent onder andere dat ze genoeg moeten nemen met het feit dat ze geen grote maar 'kleine' kracht hebben. Wie echter uit is op grote kracht, en rijk en verrijkt wil worden, laat hij horen wat de leiders van de KNT tot de gemeenten zeggen^{vi}.

De Heer Jezus zegt: 'U hebt kleine kracht'. De profeten van 'Koninkrijk Nu' zeggen: 'U hebt grote kracht'. Wie heeft er nu gelijk, wie spreekt de waarheid? De Heilige en de Waarachtige, of de profeten van 'Koninkrijk Nu'?

“Ik kom spoedig, houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt.”

Openbaring 3:11

ⁱ Maanzieke (van het Griekse selènè, 'maan'), d.i. een epilepticus. Het Engelse woord *lunatic* (krankzinnige) is afgeleid van het Latijnse *luna*, 'maan'.

ⁱⁱ Verder aangeduid als KNT.

ⁱⁱⁱ Arno C. Gaebelein, 'Zie, uw Koning komt' (Uitg. Medema, Vaassen), pag. 278-279.

^{iv} De Schriftplaatsen die over de late regen spreken, zijn Hosea 6:3; Joël 2:23 en Zacharia 10:1. In de context hebben al deze Schriftplaatsen betrekking op het volk Israël. We kunnen dit niet zonder meer op de Gemeente toepassen – dan geven we een eigen uitlegging aan de profetie van de Schrift (2 Petr. 1:20).

^v De falende Gemeente (Openbaring 2 en 3), door J.N. Darby, Uitg. Medema, Vaassen.

^{vi} De leiders van de KNT leren ons dat we de geest van armoede van ons moeten afschudden en rekenen ons voor wat een enorme rijkdom van de wereld in de eindtijd ter beschikking gaat komen aan het Koninkrijk van God. 'Word-faith' houdt in dat de gelovige leert om in het geloof zegeningen en welvaart over zichzelf af te roepen. 'You name it, you claim it, you get it' (Je benoemt het, je eist het, je ontvangt het).

Oude Sporen 2011

